

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 27931/2023
22.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јасмине Симовић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Немања Борисављевић, адвокат из ..., против туженог ЈП „ЕПС“ Београд - Огранак РБ „Колубара“ Лазаревац, ради утврђења ништавости изјаве и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 10465/19 од 22.06.2023. године, у седници одржаној 22.01.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 10465/19 од 22.06.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Вишег суда у Београду Гж 10465/19 од 22.06.2023. године и пресуда Основног суда у Лазаревцу П 26/18 од 26.08.2019. године, тако што се **УТВРЂУЈЕ** да је ништава изјава тужиље од 15.03.2014. године и **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да на име мање исплаћене отпремнине приликом престанка радног односа исплати тужиљи 50.000,00 динара са законском затезном каматом од 13.01.2015. године до исплате.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да на име трошкова целог поступка исплати тужиљи износ од 90.900,00 динара, у року од 15 дана од достављања преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П 26/18 од 26.08.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је ништава изјава тужиље од 15.03.2014. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиљи на име мање исплаћене отпремнине приликом престанка радног односа исплати износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом од 13.01.2015. године до исплате. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 10465/19 од 22.06.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље, потврђена првостепена пресуда и одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужиља због битних повреда одредаба парничног поступка, са предлогом да се о ревизији одлучује у смислу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), у вези члана 92 Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 10/23), Врховни суд је оценио да су испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиље ради уједначавања судске праксе, па је на основу члана 404. став 2. тог закона одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија тужиље основана.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиљи је радни однос код туженог престао на лични захтев због стицања права на старосну пензију ...2014. године. Тужиљи је, на основу Одлуке туженог о бескаматном зајму запосленима у РБ „Колубара“ од 13.03.2014. године, исплаћен износ од 50.000,00 динара. Писменом изјавом од 15.03.2014. године тужиља се сагласила да у случају престанка радног односа, служба обрачуна зарада изврши обуставу неотплаћеног износа зајма у једнократном износу од њене зараде, других примања или накнаде других трошкова. Тужиљи је обрачуната отпремнина у износу од 328.452,00 динара која је умањена за невраћени износ бескаматног зајма од 50.000,00 динара (и за дуг за угаљ у износу од 13.116,00 динара), те је тужиљи на име отпремнине исплаћен износ од 275.336,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев. По налажењу судова, спорна изјава дата је у смислу члана 123. Закона о раду и није супротна принудним прописима. Тужиља је на тај начин располагала својим правима из облигационоправног уговора о зајму предвиђеног чланом 557. Закона о облигационим односима и сагласила се да њена обавеза враћања зајма, у смислу члана 562. став 1. истог закона, буде измирена одбитком од зараде, накнаде зараде и других примања.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су погрешно применили материјално право када су своје одлуке засновали на одредбама члана 557. и 562. Закона о облигационим односима.

Одредбом члана 119. став 1. тачка 1. Закона о раду прописано је да је послодавац дужан да запосленом при одласку у пензију исплати отпремнину, најмање у висини две просечне зараде.

По својој природи отпремнина представља једну од законом утврђених мера заштите запослених за чијим је радом престала потреба. Право на отпремнину је чланом 60. став 4. Устава Републике Србије дефинисано као неотуђиво право којег се нико не може одрећи. Управо зато је ништава изјава тужиље којом се сагласила да износ зајма, у случају престанка радног односа, буде наплаћен обуставом и од њених других примања.

Према члану 123. став 1. Закона о раду, послодавац може новчано потраживање према запосленом наплатити обустављањем од његове зараде само на основу правноснажне одлуке суда, у случајевима утврђеним законом или уз престанак запосленог. Сагласно члану 105. став 3. Закона о раду, отпремнина исплаћена у складу са чланом 119. став 1. тачка 1. тог закона не сматра се зарадом.

Следом наведеног, тужени је износ одобреног зајма могао, уз престанак тужиље, наплатити само од њене зараде, али не и од отпремнине. То даље значи да тужени, тек након исплате отпремнине, има могућност да од тужиље, тужбом или на други начин, потражује исплату зајма али ни у ком случају не може извршити умањење тужиљине отпремнине.

Из наведених разлога, преиначене су пресуде нижестепених судова и на основу члана 416. став 1. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

Одлука садржана у трећем ставу изреке донета је применом члана 165. став 2. у вези са чланом 153. став 1. и чланом 154. ЗПП. Тужиљи су досуђени трошкови целог поступка у укупном износу од 90.900,00 динара, и то за: састав тужбе 6.000,00 динара, приступ на два одржана рочишта по 7.500,00 динара и једно неодржано рочиште 4.500,00 динара, за састав жалбе 12.000,00 динара, одмерено у складу са Тарифом о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ бр. 121/12) и за састав ревизије 18.000,00 динара, одмерено према Тарифи о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ бр. 43/23). Тужиљи су признати и трошкови на име судских такси за тужбу, првостепену одлуку, жалбу и другостепену одлуку по 3.500,00 динара, ревизију 7.000,00 динара, према Закону о судским таксама („Службени гласник РС“, бр. 28/94...95/18) и ревизијску одлуку 14.400,00 динара према Закону о судским таксама („Службени гласник РС“, бр. 28/94...91/25).

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**